

МІНІСТЕРСТВО ОСВІТИ І НАУКИ УКРАЇНИ

**Київський університет інтелектуальної власності та права
Національного університету "Одеська юридична академія"**

**Кафедра адміністративного права, інтелектуальної власності
та цивільно-правових дисциплін**

БЕЗПЕКА В ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОМУ ВИМІРІ

**МАТЕРІАЛИ
ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ НАУКОВО-ПРАКТИЧНОЇ
КОНФЕРЕНЦІЇ**

11 жовтня 2024 року

Київ – 2024

ЕКОЛОГІЧНІ КРИМІНАЛЬНІ ЗЛОЧИНИ: ЗАКОНОДАВСТВО ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Безушко А.П.,

ЩОДО ГАРАНТІЙ ПРАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Бутенко А.О.,

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДЕЛІКТОЛОГІЇ В УКРАЇНІ

Глушков В.О.,

ЗАСТОСУВАННЯ ПРАКТИКИ ЄВРОПЕЙСЬКОГО СУДУ З ПРАВ ЛЮДИНИ ПРИ ЗАХИСТІ ПРАВ ТА ІНТЕРЕСІВ ДОБРОСОВІСНОГО НАБУВАЧА

Добош Ю.О.,

ПРАВО ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОЇ ВЛАСНОСТІ ТА ВОЄННИЙ СТАН

Доценко Є. В.,

РОЗМЕЖУВАННЯ СКЛАДІВ ЗЛОЧИНУ ДИВЕРСІЇ ТА ТЕРОРИСТИЧНОГО АКТУ

Доценко О.В.,

НОВІТНІ ТЕХНОЛОГІЇ В КРИМІНАЛЬНОМУ ПРОЦЕСІ

Єгоров В.О.,

АДМІНІСТРАТИВНА ПРОЦЕДУРА РЕЄСТРАЦІЇ ШЛЮБУ ЧЕРЕЗ ВЕБ-ПОРТАЛ ДІЯ.ОСНОВНІ ВИКЛИКИ ТА ПРОБЛЕМИ

Малащенко А.О.,

АВТОРСЬКЕ ПРАВО ТА ЙОГО ЗАХИСТ У ЦИФРОВІЙ ЛІТЕРАТУРНІЙ СФЕРІ: ВИКЛИКИ ТА МОЖЛИВОСТІ

Московко Б.М.,

ЩОДО ХАРАКТЕРИСТИКИ ОБ'ЄКТИВНОЇ ТА СУБ'ЄКТИВНОЇ СТОРОНИ ЖОРСТОКОГО ПОВОДЖЕННЯ З ТВАРИНАМИ ЗА КК УКРАЇНИ

Олійник Д.О.,

ЗАХОДИ БЕЗПЕКИ ЩОДО ТРУДОВИХ ПРАВ

Очкольда М.Г.,

РОЗГЛЯД КОРПОРАТИВНИХ СПОРІВ В УКРАЇНІ ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ КОРПОРАТИВНОГО ДОГОВОРУ

Петруняк Є.В.,

ПРАВОВІ ЗАСОБИ ПРОТИДІЇ ТА ПОДОЛАННЯ ГЛОБАЛЬНОЇ КОРУПЦІЙНОЇ КРИЗИ

Самосуд Ж.О.,

ЕЛЕКТРОННЕ УРЯДУВАННЯ ЯК ІНСТРУМЕНТ ПУБЛІЧНОГО АДМІНІСТРУВАННЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ПРАВ ТА ЗАКОННИХ ІНТЕРЕСІВ ПІДПРИЄМЦІВ

Татьянченко О.А.,

5. Про Загальнодержавну програму адаптації законодавства України до законодавства Європейського Союзу : Закон України від 18 березня 2004 року № 1629-IV . Відомості Верховної Ради України (ВВР), 2004, № 29, ст.367.

6. Нова Директива (ЄС) 2024/1203 Європейського Парламенту та Ради від 11 квітня 2024 року про захист навколишнього середовища за допомогою кримінального права. *Офіційний веб-сайт Європейського Союзу.* URL: https://environment.ec.europa.eu/news/new-environmental-crime-directive-comes-force-2024-05-20_en.

7. Директива щодо екологічних злочинів: ЄС вирішує серйозні екологічні злочини через кримінальне право та підтримує національний потенціал правоохоронних органів. *Офіційний веб-сайт Європейського Союзу.* URL: <https://environment.ec.europa.eu/law-and-governance/environmental-compliance-assurance/environmental-crime-directiveen>.

Безушко А.П.,

здобувач третього (освітньо-наукового) рівня зі спеціальності «Право» Університету економіки та права «Крок»

ЩОДО ГАРАНТІЙ ПРАВ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ В УМОВАХ ВОЄННОГО СТАНУ

Апріорі протистояння агресору забезпечене завдяки стійкості українських військовослужбовців, яка залежить від дотримання їх прав та охоронюваних законом інтересів, а ті, в свою чергу від їх гарантій. Така парадигма відповідає інтересам як держави так і самих військовослужбовців, що наділені законом особливим статусом, а в період воєнного стану тим більше. Проте, як не дивно, Закон України «Про Збройні Сили України» не визначив ні самого військовослужбовця, без якого не мислимі ЗС України ні його прав, що вважаю стратегічною помилкою його концепту. Частково, це забезпечене Законом України “Про соціальний і правовий захист військовослужбовців та членів їх сімей”.

Згідно військовослужбовцем є громадянин України, який проходить службу в Збройних силах або у інших військових формуваннях, які створені відповідно до законодавства. До них відносяться: офіцери, прапорщики, мічмани, строкова служба, служба за контрактом ЗСУ, Державна прикордонна служба, Служба безпеки України, війська цивільної оборони, інші військові формування, які створено у відповідності до українського законодавства, жінки-військовослужбовці, а також курсанти військових навчальних закладів.

Їх правовий статус на тлі прав людини охоплює передбаченні чинним законодавством суб’єктивні права та юридичні обов’язки як військовослужбовця взагалі, та конкретного згідно займаній посади зокрема. Окрім того в нього входять передбачені пільги, переваги у здійсненні окремих прав, які залежать від тих, хто їх надає визначених витрат на їх надання та згоди персоналу пільгонадавачів. Відповідно останні не завжди гарантовані для їх реалізації з приводу чого виникають конфлікти, зокрема щодо пільгового перевезення транспортом загального користування. Тож це ще раз свідчить про правило що проголошене та не забезпечене здійсненням право є декларативним та перетворюється в свою протилежність. Тож це потребує дійових, а не декларативних гарантій.

Останні детерміновані порушенням прав та змістом понятійно-категоріального аспекту, в даному разі правовідносин, які забезпечують правове становище спеціального суб’єкта правовідносин – військовослужбовця. На наш погляд, це охоплює матеріально-

правові, процедурно-правові та процесуально-правові гарантії їх дотримання в суспільстві та можливість охорони і захисту в разі порушення чи його загрози. Наразі це стосується винагороди військовослужбовців за службу та виконання бойових завдань, виплат за укладеним контрактом на службу в разі його укладення та передбачених позитивним правом пільг та преференцій, безперешкодного їх здійснення. Назване зумовлене відсутністю у видатковій частині державного бюджету достатніх коштів та менше їх розподілом.

Обмеження в людському ресурсі для поповнення втрат спонукають до непопулярних та навіть протиправних дій стосовно військовослужбовців: невчасне звільнення, застосування примусу, невплата встановленого забезпечення, зокрема грошового, матеріального тощо. Їх причинами, окрім вимушеності є зловживання командування тощо. Внаслідок цього дезертирства, нестатутні відносини, самогубства, невиконання наказів та інші протистояння набули поширення.

Це може бути здійснене з врахуванням темпорального та просторового аспектів формування парадигми юридичних чи правових гарантій взагалі та військовослужбовців зокрема в тому числі в умовах дії воєнного стану.

Для вирішення проблеми дієвості гарантій слід встановити гносеологію їх феномену та результативність їх застосуванні до правового становища військовослужбовців з врахуванням дій такого стану та міжпредметним підходом (теорія права, конституційне право, адміністративне право, приватне право, військове право, яке активно наразі формується).

Темпоральність надає підстав зважати на дію воєнного часу, який рано чи пізно закінчиться, проте в силу дії інерції, неповороткості державного механізму та проблем із забезпечення залишиться на певний час для погашення заборгованостей перед військовослужбовцями чи/та їх правонаступниками, а визначені рамки дії зазначених гарантій – банально поспішати з дослідженням та виконанням дослідницької програми поза якими воно може втратити свою практичну значущість.

У Вікіпедії постульовано, що «Юридичні гарантії (фр. *Garantie* – порука, умова, забезпечувати що-небудь) – законодавчо закріплені засоби охорони суб'єктивних прав громадян і організацій, способи їх реалізації, а також засоби забезпечення законності і охорони правопорядку, інтересів особистості, суспільства і держави» [1]. За великим рахунком, воно увібрало у себе підходи та елементи, які до того були проведені в загальній та спеціальній правничій довідковій літературі.

Категорія гарантії має й світоглядне підґрунтя, навіть коли вона стосується прав та свобод людини, зокрема людини з особливим правовим статусом, що важливе для вітчизняної науки, де простежується значна наукова спадщина, що слугує емпіричним підґрунтям досліджень сучасних вітчизняних та зарубіжних, але їх напрацювання не завжди доходять до практичної реалізації у правотворчості, а з іншого боку, матеріально-технічна база для проведення наукових досліджень є застарілою, і ми відстаємо від провідних наукових держав світу на кількадесят років (науковці користуються здебільшого ідеологічно застарілою термінологічною базою, як спадком радянських догм, передусім науки гуманітарного спрямування, які повинні були розвиватися виключно в напрямі, встановленому державою).

Мета таких досліджень зводилася до обґрунтування проголошених ідеологічних гасел методами, властивими тій чи іншій науці. Парадигмально, людина розглядалася як один з елементів системи, а не як центр цієї системи та піддавалася тиску та свавіллю. У

правовій державі роль має змінитися на людиноцентричний підхід, що є складовою гарантії дотримання прав та охоронюваних законом інтересів.

Наразі слід виходити з принципу верховенства права де гарантії прав та охоронюваних законом інтересів людини є глобальним завданням держави. В такому контексті вбачається й забезпечення дієвості гарантії військовослужбовців як людей, а не витратного матеріалу на війні.

Список використаних джерел:

1. Гарантії. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/%D0%AE%D1%80%D0%B8%D0%B4%D0%B8%D1%87%D0%BD%D1%96_%D0%B3%D0%B0%D1%80%D0%B0%D0%BD%D1%82%D1%96%D1%97 (Дата звернення – 20. 09. 2024 р.)

Бутенко А.О.,

аспірант кафедри адміністративного права, інтелектуальної власності та цивільно-правових дисциплін

*Київського університету інтелектуальної власності та права
Національного університету «Одеська юридична академія»*

ДЕЯКІ ПИТАННЯ ЩОДО АДМІНІСТРАТИВНОЇ ДЕЛІКТОЛОГІЇ В УКРАЇНІ

Буття права (галузі права, інституту права, закону, підзаконного нормативного акту, правової норми) є відображення його характеристик, об'єктивно обумовлених. Право історичне. Історизм стосується як буття права та і форм його прояву. Право опосередковано соціально - історичним досвідом [1].

Об'єктивним фактом є те, що КУпАП давно уже не відображає зміни, які відбуваються в суспільних відносинах України незважаючи на велику кількість доповнень, внесених в даний нормативний акт. Але намагання його вдосконалити показує на цілий ряд проблем, можна вважати фундаментальних, вирішення яких є важливою необхідністю.

Основними можна назвати такі: повнота кодифікації адміністративно-деліктного законодавства; формування його структури; визначення предмета правового регулювання інституту адміністративної відповідальності в контексті якого важливим є визначення поняття адміністративного проступку і тут ключовою є проблема вини; обґрунтування встановлення нових видів адміністративних стягнень; розширення кола суб'єктів адміністративного проступку.

Законодавство про адміністративну відповідальність на сьогодні складається із двох груп: а) діючого КУпАП, інших нормативних актів, які моделюють адміністративну відповідальність відповідно до стандартів та вимог, визначених КУпАП; б) нормативних актів окремих галузей законодавства – податкового, митного, та іншого, які моделюють адміністративну відповідальність на засадах, відмінних від тих, які визначені КУпАП.

Зрозуміло, що усунення протиріч, прогалин та відмінностей у правовому регулюванні адміністративної відповідальності є можливим лише на засадах кодифікації всіх нормативних актів адміністративно-деліктного законодавства. Така кодифікація передбачає послідовне переосмислення всього законодавства на відповідних вимогах сьогодення принципів. Повнота кодифікації законодавства буде сприяти правильності його застосування прозорості і зрозумілості адміністративної відповідальності,. Крім того,